

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: H. K.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem, se sídlem Příbram, Zahradnická 140, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 92/2004 - 23 ze dne 30. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 92/2004 - 23 ze dne 30. 4. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3689/VL - 11 - HA14 - 2003 ze dne 5. 1. 2004, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo zároveň rozhodnuto o tom, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, nesprávně posoudil právní otázky a nesprávně vyhodnotil skutkový stav. Stěžovatelka trvá na skutečnostech, která uvedla v dosavadních řízeních před žalovaným i před krajským soudem, zejména na tom, že má velké obavy z návratu do země svého původu, neboť její odlišná sexuální orientace je pro ukrajinské spoluobčany nepřijatelná, přitom stěžovatelka

na území České republiky našla životní partnerku, která také žádá o azyl. Tato situace staví stěžovatelku do nové životní situace, kdy společný návrat stěžovatelky a její partnerky do země jejich původu není možný. Krajský soud dle stěžovatelky otázku udělení azylu hodnotil z jiného pohledu, než z pohledu běžného života ženy odlišné sexuální orientace žijící na Ukrajině. Stěžovatelka má za to, že v dosavadním řízení nebyl zcela objasněn skutkový stav věci. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kromě toho stěžovatelka navrhuje přiznání odkladného účinku jí podané kasační stížnosti.

Žalovaný namítá, že se zabýval stěžovatelkou tvrzenými důvody v souladu se zákonem o azylu a nemohl věc hodnotit z pohledu běžného života ženy odlišné sexuální orientace žijící na Ukrajině, jak požaduje stěžovatelka. Navíc stěžovatelka neuvedla, v čem konkrétně spatřuje pochybení žalovaného a soudu, když tvrdí, že skutkový stav nemá oporu ve spise. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka požádala o azyl z toho důvodu, že již déle se svojí přítelkyní nemohla v zemi svého původu pobývat. Nemohly tam v klidu žít, jednou je zadržela policie a stěžovatelce byly kladeny dotazy, proč nežije normálním životem jako žena. Stěžovatelka odpovídala, že byla vdaná, měla manžela, ale nemohla s ním žít, že je jí dobře s její přítelkyní a chce žít s ní. Po třech hodinách po jejím zadržení ji policie propustila. Důvodem podání žádosti o udělení azylu, kterou stěžovatelka podala poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, je tedy snaha žít zde v klidu s přítelkyní. Žalovaný dne 5. 1. 2004 stěžovatelčinu žádost zamítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádný z důvodů, pro které by jí měl být azyl udělen, a rozhodl o neexistenci překážky vycestování. Ze soudního spisu pak vyplývá, že proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítala procesní pochybení žalovaného a nedostatky jeho rozhodnutí a uváděla, že se nechce cítit ponižována, na policii si nestěžovala, neboť nevěděla kam, a navíc nevěří, že by se cokoli změnilo. Krajský soud však její žalobu zamítl, neboť shodně s žalovaným dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla azylově relevantní důvody, navíc v postupu žalovaného neshledal ani stěžovatelkou namítané procesní vady. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 7. 6. 2004, ta jej napadla kasační stížností podanou dne 18. 6. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, o které stěžovatelka kasační stížnost opírá, pak přestože formálně uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že fakticky míří toliko na nesprávné posouzení právní otázky splnění důvodů pro udělení azylu, což lze subsumovat pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud jde o vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak by jimi mohly být takové vady řízení, jež by spočívaly v tom, že by žalovaný porušil procesní ustanovení, jimiž je upraveno správní řízení, takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. V tomto směru však stěžovatelka žádné tvrzení Nejvyššímu správnímu soudu nepředkládá, navíc její nijak nespécifikované tvrzení ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným je vnitřně rozporné, když na jedné straně stěžovatelka obecně uvádí, že skutkový stav nemá oporu ve spise, avšak na druhé straně uvádí, že trvá na skutečnostech, které již uvedla ve správním řízení před žalovaným (a které oporu ve spisech mají). Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost shledává přípustnou toliko

pokud jde o uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jen takový kasační důvod je podle obsahu kasační stížnosti skutečně uplatňován.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s., vázán řádně uplatněným důvodem podle § 109 odst. 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Právní otázkou, jež měla být dle stěžovatelky posouzena nesprávně, je otázka splnění podmínek pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud se proto zaměřil na posouzení, zda důvody, které stěžovatelka v řízení před žalovaným uváděla, lze podřadit pod důvody podávané z § 12 zákona o azylu či nikoli. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelčina původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Pokud stěžovatelka namítá, že chce žít se svojí přítelkyní, avšak v zemi svého původu je vystavena dotazům policie, když musí vysvětlovat, proč žije konkrétním způsobem, a posměškům, aniž by využila zákonem zaručených možností se proti jednání, jež jí působí příkoří, bránit, pak bez ohledu na skutečnost, zda stěžovatelka ví, kam by se měla obrátit, či nikoli, a na skutečnost, zda stěžovatelka má za to, že by jí někdo pomohl, či nikoli, není splněna podmínka podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť nelze dovodit, že by stěžovatelka byla pronásledována státem, a to přímo či nepřímo. Za tohoto stavu tedy není třeba zabývat se dalšími podmínkami a souvislostmi § 12 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rovněž není splněna ani základní podmínka odůvodněného strachu z pronásledování podávaná z § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a za těchto okolností se nelze zabývat dalšími podmínkami, jež by jinak bylo zapotřebí zkoumat (důvody rasové, náboženské či národnostní, příslušnost k sociální skupině nebo zastávání politických názorů) a jejich příčinnou souvislostí se strachem z pronásledování. Dospěl-li k témuž závěru i krajský soud, pak jeho závěr Nejvyšší správní soud aprobuje, neboť je zcela v souladu se základními principy, na nichž je azylové zákonodárství postaveno a ve světle kterých je třeba i samotný zákon o azylu vykládat. Z čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a z Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967 lze dovodit, že důvodem udělení azylu musí být skutečnost, že jde o represii ze strany státu. V případě stěžovatelky však tato podmínka splněna není.

Nejvyšší správní soud neshledává ani nezákonnost, jež by spočívala v tom, že by krajský soud nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek vyplývajících z § 13 a § 14 zákona o azylu. Neměla-li stěžovatelka v zemi svého původu jiné potíže než ty, že ji policie na tři hodiny zadržela a vypytovala se jí na její osobní život, aniž by se proti jejím dotazům stěžovatelka právními prostředky ohradila, přitom požádala-li stěžovatelka o udělení azylu až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, a sice za účelem možností žít zde se svojí přítelkyní, pak krajský soud aplikoval správný právní předpis, správnou právní normu a vyložil ji způsobem, v němž Nejvyšší správní soud žádnou nesprávnost neshledává. To platí i ve vztahu k otázce překážky vycestování, neboť z vyjádření stěžovatelky učiněných v průběhu správního řízení, na nichž výslovně setrvala i v kasační stížnosti, nevyplývá splnění žádné z podmínek podávaných z § 91 zákona o azylu, pro které by neplatila povinnost ukončení pobytu na území České republiky.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že v posouzení právních otázek krajským soudem neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí. Byť lze obecně chápat důvody, které stěžovatelku vedly k využití právních prostředků směřujících k zajištění možnosti nadále pobývat na území České republiky se svojí přítelkyní, krajský soud v rámci soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného tyto důvody nemohl shledat azylově relevantními. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Po u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu